

„UN APEL URGENT” – Istoria și implicațiile lui

Sâmbătă, 20 noiembrie 2010

Gili Cârstea

Comitetul Executiv al Conferinței Generale, în consiliul anual de luna trecută, a votat „Un Apel Urgent,” un fel de scrisoare deschisă adresată bisericii. ANN spune că maniera prin care s-a luat votul a fost una mai spectaculoasă, adică prin plecare pe genunchi.

Apelul este o chemare la rugăciune continuă, în fiecare zi la orele 7 dimineața și seara, pentru revărsarea Duhului Sfânt în ploaia târzie. Liderii noștri recunosc faptul că nu putem încheia lucrarea cu actualele noastre strategii și planuri. Biserica este incapabilă să ducă evanghelia până la marginile pământului, în actuala explozie demografică, și doar „o schimbare dramatică” în modul nostru de lucru ar putea încheia lucrarea lui Dumnezeu. Prin „schimbare dramatică” ei înțeleg revărsarea Duhului în ploaia târzie.

După ce face o sumară descriere a păcatelor denominaționale – că dâșii, liderii bisericii, nu prea și-au făcut datoria, că au lucrat în puterea lor, că din slăbiciuni omenești nu prea s-au rugat pentru ploaia târzie, și că micile gelozii au umbrat elanul lor pentru reformă și redeşeptare – *Apelul* ține să specifice un lucru: Liderii bisericii acceptă „instrucțiunea clară a Domnului” că nu cerul stopează binecuvântarea, ci lipsa noastră de apreciere pentru ea (citată din AA 50).

Ei spun: „Recunoaștem că venirea lui Isus a fost amânată, și că Domnul nostru ar fi dorit să revină cu multe decenii în urmă” (*Un Apel Urgent*, octombrie 2010).

Apoi urmează un angajament în 7 puncte, prin care frații promit să angreneze întreaga structură a bisericii în acest proiect de aducere a ploii târzii.

Apelurile din 1973, 1974

Conferința Generală a mai încercat odată această manieră de a aduce binecuvântarea.

Președintele din acea vreme, Robert H. Pierson, înțelegea ce se întâmplă,

și era pregătit să spună bisericii adevărul. El a fost la un pas de a recunoaște public faptul că respingerea soliei 1888 este motivul real pentru care ploaia nu vine. El era prieten cu Robert J. Wieland și aprecia lucrarea lui. I-a telefonat, rugându-l să pregătească materialele 1888 pentru publicare oficială.

Între timp, au fost trimise bisericii mondiale Apelurile din 1973 și 1974, în care liderii de la Conferința Generală recunoșteau că ploaia târzie și revenirea lui Hristos au fost amânate din cauza bisericii și nicidecum a cerului. Biserica tocmai își revenea după șocul mișcării lui [Robert D. Brinsmead](#), iar Robert Pierson nu s-a sfiit să recunoască indirect, prin Apelurile din 1973 și 1974, că Brinsmead avusese dreptate. [1]

Dar a urmat întâlnirea de la Palmdale, 1976, o confruntare între teologii din America și cei din Australia, sub auspiciile Conferinței Generale. Biserica dezbătea dilema arzătoare dacă rămânem „un popor care locuiește deoparte, și nu face parte dintre neamuri,” sau acceptăm mâna întinsă a părtașiei cu bisericile evanghelice, pe care o flutura elita academică adventistă.

Desmond Ford a fost cât se poate de explicit și convingător că adventismul predicat de Brinsmead este falimentar, că doctrina sanctuarului este nebiblică și că locul Spiritului Profeției în teologia adventistă este cu totul deplasat, motive pentru care vom rămâne cu eticheta de sectă necreștină pentru eternitate.

Liderii de la CG au fost așa de speriați (uitaseră că au de-a face cu un doctorand în retorică?) încât au decis să stopeze imediat direcția pe care mergea președintele Pierson. Acesta a fost nevoit să-l sune pe Wieland și să-l anunțe că biserica nu este dispusă să facă publică solia 1888. Apoi și-a dat demisia, zdrobit și umilit, incapabil să înțeleagă forțele care operează din umbră, deși în apelul de [adio](#) (Consiliul Anual, 16 octombrie 1978) face unele afirmații destul de transparente.

Temerile lui s-au adeverit, biserica plecând pe drumul împrietenirii cu lumea, renunțând la doctrinele noastre specifice și îmbrățișând doctrinele populare din creștinismul apostaziat. Deși oficial biserica s-a debarasat de Ford, teologia lui a fost larg diseminată în școlile adventiste, iar doctrina predicată de Brinsmead în timpul redeșteptării din anii '60 a fost repudiată.

Apelurile din 1973 și 74 au rămas astfel fără urmări, redeșteptarea și reforma dovedindu-se mai eluzive decât *Sfântul Graal*, *Sabia Destinului* sau *Chivotul Legământului*. Ploaia târzie nu a venit, iar biserica a fost înhămată la tot felul de planuri, strategii, proiecte, pe care Comitetul Executiv al CG de astăzi le deplânge, recunoscând că s-a lucrat cu putere omenească.

Apelul din 2010

Au trecut câteva decenii, și astăzi CG vine în fața bisericii cu un alt *Apel Urgent* pentru redeșteptare și reformă, pentru aducerea ploii târzii.

Deși gestul recunoașterii că vina ne aparține este frumos, maniera de a rezolva problema este din nou complet greșită. Redeșteptarea nu va veni niciodată înghiontită de la spate de asemenea gesturi heuripiste. Nu poți să te trezești din somn rugându-te în somn să te trezești. Și nici nu pui ceasul să sune, atunci când nu ai de gând să adormi.

Totdeauna în decursul istoriei redeșteptarea a venit atunci când un grup de oameni au văzut, recunoscut și primit cu bucurie lumina nouă pe care a trimis-o Dumnezeu. Când fecioarele dorm, un glas se aude strigând, iar *ceea ce spune acel glas* este important, și nicidecum decibelii cu care ne lovește timpanul.

Glasul spune că vine Mirele. Glasul spune că suntem invitați la Nuntă, în rol de Mireasă acum, și nu doar de oaspeți la masă.

Această perspectivă, fundamentală pentru doctrina noastră despre sanctuar, lipsește cu desăvârșire din *Apelul Urgent*. Nu se spune nimic despre invitația pe care o tot refuzăm de peste un secol, nici de faptul că Martorul Credincios are o problemă cu îngerul bisericii și nicidecum cu membrii de rând. Nici nu se amintește faptul că am străpuns pe Fratele nostru mai mare în 1888, că L-am răstignit pe Hristos în persoana solilor Săi, și că am jignit pe Duhul Sfânt în încercarea Lui de a pregăti biserica pentru evenimentul epocal numit Nunta Mielului, încheierea tainei lui Dumnezeu.

Profetul Zaharia a scris pentru noi, pentru acea generație care se va trezi din somn: „Își vor întoarce privirile spre Mine, pe care L-au străpuns. Îl vor plânge cum plânge cineva pe singurul lui fiu, și-L vor plânge amar, cum plânge cineva pe un întâi născut” (Zah 12:10).

Doar când vom înțelege pe cine am străpuns în 1888, se va deschide pentru acest popor „un izvor pentru păcat și necurăție” (Zah 13:1), adică Ziua Ispășirii pentru cei vii.

Actualul *Apel Urgent* nu este nimic altceva decât varianta oficială a Operațiunii Ploaie Globală, pe care biserica a testat-o în 2007, fără niciun succes. Am strigat atunci cu 16 milioane de voci, sperând că astfel vom ajunge la urechea surdă a lui Dumnezeu. Conferința Generală nu a învățat nimic din acel experiment ratat, și pare dispusă să o ia de la capăt, acum oficial și deschis. Liderii noștri cred în rugăciunea colectivă, dar nu par să înțeleagă pocăința colectivă. Ei pun accentul pe păcate individuale, dar nu amintesc nimic de responsabilitatea colectivă în cazul continuării pe un drum greșit moștenit de la înaintași.

Nouă nu ne este greu să spunem din nou că nici de data aceasta nu se va întâmpla nimic. Putem să ne rugăm la fiecare oră, nu doar la 7, din zi sau noapte, ploaia nu va veni. Înaintea ploii trebuie să vină focul de pe Carmel, lumina slavei neprihănirii lui Hristos, care să tragă o clară linie de despărțire între Hristos și Baal. Doar după aceea este sănătos să vină ploaia.

Dacă nu vrea să repete cercul profetilor lui Baal, care s-au rugat inutil trei ani și jumătate pentru ploaie, și să piardă și bruma de respect pe care poporul

nostru i-o acordă, îngerul bisericii Laodicea ar face bine să se întrebe încă o dată dacă nu este el însuși „cel” nenorocit, ticălos, sărac, orb și gol, și astfel să deschidă calea nouă și vie pe care Dumnezeu dorește să vindece rana fiicei poporului Său.

1. Se poate observa ușor această poziție a lui Robert H. Pierson, și a CG, exprimată în *The Palmdale Statement*, publicat în *Review*:

„Reexaminând istoria perioadei 1888, ajungem la concluzia că ea a fost un timp de oportunități fără egal pentru Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea. Dumnezeu realmente a dat poporului Său „începutul” ploii târzii și al mării strigări în „descoperirea neprihănirii lui Hristos, Răscumpărătorul iertător de păcate.” Atitudinea și spiritul manifestate de prea mulți la acea sesiune au făcut necesar ca Dumnezeu să retragă acea binecuvântare specială...

Este clar că plinătatea acelei binecuvântări minunate pe care Dumnezeu dorea să o reverse peste biserică nu a fost primită atunci, și nici după aceea. În lumina acestor fapte ale istoriei, grija noastră principală ar trebui să fie aceea de a înlătura orice barieră care împiedică puterea făgăduită, și prin pocăință, credință, redeșteptare și reformă, să eliberăm drumul astfel ca Domnul să poată face această lucrare specială pentru noi și prin noi. Noi recunoaștem că răspunderea principală în acest episod este a conducerii bisericii.

Ne așezăm nu doar de partea solilor pe care Domnul i-a folosit în 1888 să proclame solia foarte prețioasă a neprihănirii lui Hristos, ci și de partea tuturor aceluia care au prezentat-o cu credincioșie în anii care au urmat [adică Andreasen, Wieland, Short, Brinsmead în anii 60 – *nota noastră*]. Dorim să învățăm din greșelile trecutului, astfel ca rebeliunea, încăpățânarea, nesupunerea, suspiciunea și invidia să nu fie găsite între noi” (*Review and Herald*, 27 mai 1976).

Splendid elan de realism, la conducătorii bisericii acelor vremi! Liderii noștri de astăzi doresc redeșteptare și reformă, ploaie târzie și mare strigare, dar fără să se așeze de partea solilor din 1888, sau a tuturor susținătorilor soliei din toți acești 120 de ani.